

Arrest

nr. 129 124 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. Op 22 oktober 2001 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U beweerde toen afkomstig te zijn van Kirkuk, Centraal-Irak. Op 11 juli 2001 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een technische weigering omdat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor gehoor. Uw beroep bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie resulteerde op 13 augustus 2004 in een

weigering om u als vluchteling te erkennen. Uw vraag tot heropening van uw 1ste asielaanvraag werd op 17 november 2006 afgewezen door het CGVS.

Op 20 juni 2008 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U was afkomstig uit de wijk Rahim Awa, Kirkuk, Centraal-Irak, en u kende problemen met het regime van Saddam Hussein. Nadat uw ouders, uw broers en uw zus in 1991 omkwamen bij een bomaanslag woonde u bij uw oom. Deze oom werd opgepakt omdat hij banden had met de Communistische Partij. Zelf raakte u bij deze arrestatie gewond. Korte tijd later werd u door het regime onder druk gezet om u aan te sluiten bij de 'Fedayeen Saddam'. U ontvluchtte uw land van herkomst eind 2001. Bij uw tweede asielaanvraag verwees u eveneens naar de algemene situatie in Kirkuk, Centraal-Irak.

Op 8 december 2009 nam het CGVS een beslissing tot **weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus**. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 19 maart 2010.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar reisde naar Zwitserland waar u op 6 februari 2013 asiel aanvraagde. Zwitserland leidde u echter terug naar België.

Op 3 september 2013 vroeg u een derde maal asiel aan in België. U stelde hierbij dat u eerder had gelogen over uw herkomst en geboortedatum. U zou niet afkomstig zijn uit Kirkuk, Centraal-Irak, maar uit Suleymaniyah in de Koerdische autonome regio, Noord-Irak. U zou niet geboren zijn op 8 september 1980 maar op 1 juli 1970. U verklaarde voorts dat ook uw asielrelaas verzonnen was. In werkelijkheid zou u tot de 'peshmerga' hebben behoord en zou u sinds 1991 als strijder van de 'Patriotic Union of Kurdistan' (PUK) de militante islamieten in uw regio bekampt hebben. In 1994 nam u voor de laatste maal deel aan dergelijke operatie. U kreeg toen problemen met de PUK die u ervan beschuldigde het regime van Saddam Hussein te steunen. U werd valselijk beschuldigd omdat de PUK u geen deel van de buit wilde geven. U verklaarde bij een terugkeer naar Irak de PUK te vrezen en u vreesde daarenboven de islamitische groeperingen tegen wie u destijds zou hebben gestreden. U verklaarde eerder gelogen te hebben om uw familie te beschermen. Omdat uw moeder in 2012 overleed, kon u nu de waarheid vertellen. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart (dd. 26/05/2013 Suleymaniyah), uw originele geboorteakte (dd. 26/05/2013 leymaniyah), uw origineel woonstbewijs (dd. 27/05/2013 door wijkagent in Suleymaniyah) en een kopie van het woonstbewijs van uw moeder (dd. 28/02/2012).

Op 16 september 2013 besloot het CGVS uw derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

U verliet België niet en vroeg op 9 juli 2014 een vierde maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die u aanhaalde bij uw derde asielaanvraag, met name uw vrees voor vervolging door de PUK en islamitische strijders. U gaf verder aan dat u van 1995 tot 2000 in Iran had gewoond.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat u jarenlang getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren dat u afkomstig bent uit Kirkuk, Centraal-Irak. Pas bij uw derde asielaanvraag in 2013, twaalf jaar na uw eerste asielaanvraag, gaf u toe dat u in werkelijkheid afkomstig bent uit de provincie Suleymaniyah, Noord-Irak. Bovendien riep u bij uw derde asielaanvraag plots totaal ander asielmotieven in. De vluchtmotieven die u had aangehaald bij uw eerste twee asielaanvragen had u naar eigen zeggen verzonnen omdat u uw familie in Irak wilde beschermen. Dient nog te worden opgemerkt dat zowel uw voorgehouden herkomst uit Kirkuk als de door u ingeroepen asielmotieven in het kader van uw eerste twee asielaanvragen, ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de RVV.

Aangaande de verklaringen die u aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband hielden met uw vorige asielaanvragen, met name uw betrokkenheid bij de activiteiten van de PUK tegen islamitische groeperingen en de valse beschuldigingen die door de PUK aan uw adres werden geuit, oordeelde het CGVS dat deze niet als geloofwaardig konden worden beschouwd waardoor uw derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Allereerst oordeelde het CGVS dat kon worden verwacht dat u dergelijke asielmotieven, indien ze waarachtig zouden zijn, reeds in de loop van uw vorig asielprocedures zou hebben ingeroepen. De vaststelling dat u jarenlang beweerde van een andere regio afkomstig te zijn, dat u zich al die tijd bediende van een verzonnen relaas en zelfs loog over uw geboortedatum (met een verschil van maar liefst 10 jaar) ondermijnde in ernstige mate uw algemene geloofwaardig en gaf aan dat er ook aan uw nieuwe verklaringen geen geloof kon worden gehecht, temeer daar u geen aanvaardbare verklaring kon geven waarom u de waarheid niet eerder kon vertellen. Voorts gaf u in het geheel niet aan waarom de gebeurtenissen die zich in 1994 zouden hebben voorgedaan, heden, bijna 20 jaar later , nog actueel zouden zijn. U verklaarde enkel in zeer algemene bewoordingen dat de islamitische groeperingen nog sterk waren in Koerdistan en dat de islamieten er nog machtig waren. Nergens uit uw verklaringen bleek echter dat u of uw familie sedert 1994 ooit enig probleem met deze mensen zou hebben gekend, noch legde u enig stuk voor waaruit kon bleek dat u deze personen diende te vrezen.

Los van het feit dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot uw beweerde problemen met de PUK of islamitische militanten werd er bovendien vastgesteld dat de documenten die u wel voorlegde, met name uw identiteitskaart, geboorteakte en woonstbewijs die allen in 2013 werden afgeleverd door de autoriteiten in Suleymaniyah, de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor de PUK ondermijnde. De PUK maakt momenteel immers deel uit van de autoriteiten in de Koerdische regio.

Gezien bovenstaande vaststellingen oordeelde het CGVS dan ook dat de verklaringen die aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag en de documenten die u hierbij aflegde niet konden worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming aanzienlijk kon vergroten.

Bijgevolg werd uw derde asielaanvraag niet in overweging genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In onderhavige asielaanvraag dient er immers opnieuw te worden vastgesteld dat u zich beperkt tot het louter herhalen van de verklaringen die u reeds aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag. Bovendien blijkt dat u deze vluchtmotieven nog steeds op geen enkele manier kunt staven. Het mag duidelijk zijn dat het louter herhalen van uw eerder aangehaalde verklaringen, die niet konden worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming, geenszins volstaat om deze eerdere appreciatie om te vormen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. Het verzekerde een strenge beveiliging van haar grens, verwierf controle over de betwiste gebieden in de provincies Ninewa en Kirkuk en ontving op haar grondgebied 300.000 (overwegend soennitische) IDP's die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich uitsluitend in Centraal-Irak en het KRG-gebied ondervindt nauwelijks enige impact van de strijd in de

Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Kirkuk en Diyala. ISIS ontplooidde weliswaar strijders langsheen de grens met de semi-autonome Koerdische regio, maar verklaarde meermaals geen intentie te hebben om Noord-Irak aan te vallen. Langs de grens tussen KRG-gebied en Centraal-Irak vonden slechts een aantal kleine schermutselingen tussen de Koerdische troepen en ISIS plaats, doch deze waren steeds van zeer korte duur.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige ISIS. Daarnaast vormden gedeelten van het Koerdische noorden in het verleden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, wat resulteerde in een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. Er vonden in 2014 dan ook geen luchtaanvallen plaats. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegend soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien oordeelden de Belgische asielinstanties (CGVS en RVV) eerder al, namelijk naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, dat u dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c. Op 15 november 2002 werd u immers aangehouden ingevolge een strafrechtelijke veroordeling tot drie jaar wegens mensenhandel en bendevoorming.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen heeft aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om

de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 30 juli 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vroeg op 22 oktober 2001 een eerste maal asiel aan in België. Hij beweerde toen afkomstig te zijn van Kirkuk, Centraal-Irak. Op 11 juli 2002 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een technische weigering omdat hij geen gevolg gaf aan de uitnodiging voor gehoor. Het beroep tegen deze beslissing ingesteld bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie resulteerde op 13 augustus 2004 in een weigering om verzoeker als vluchteling te erkennen. Verzoekers vraag tot heropening van zijn 1ste asielaanvraag werd op 17 november 2006 afgewezen door het CGVS.

Op 20 juni 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Hij baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die hij had aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. Hij verklaarde problemen te hebben met het regime van Saddam Hussein. Op 8 december 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in zijn arrest van 19 maart 2010.

Verzoeker keerde niet terug naar uw land van herkomst maar reisde naar Zwitserland waar hij op 6 februari 2013 asiel aanvraagde doch vervolgens door Zwitserland terug geleid werd naar België.

Op 3 september 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in en verklaarde hierbij dat hij eerder had gelogen over zijn herkomst en geboortedatum. Verzoeker zou namelijk niet afkomstig zijn uit Kirkuk, Centraal-Irak, maar uit Sulejmaniyah in de Koerdische autonome regio, Noord-Irak. Hij zou niet geboren zijn op 8 september 1980 maar op 1 juli 1970. Hij verklaarde tevens dat ook zijn asielrelaas volledig verzonnen was. Aan de basis van zijn derde asielaanvraag verklaarde verzoeker tot de 'peshmerga' te hebben behoord en sinds 1991 als strijder van de 'Patriotic Union of Kurdistan' (PUK) de militante islamieten in uw regio bekampt hebben. Toen hij problemen kreeg met de PUK die hem ervan beschuldigde het regime van Saddam Hussein te steunen in 1994 zou hij zijn land verlaten hebben en vervolgens van 1995 tot 2000 in Iran hebben gewoond. De derde asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal bij beslissing van 16 september 2013 niet in overweging genomen. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 9 juli 2014 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Hij baseerde zich hierbij op de vluchtmotieven die hij aanhaalde in zijn derde asielaanvraag en verklaarde van 1995 tot 2000 in Iran te hebben gewoond.

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van zijn vierde asielaanvraag herneemt verzoeker immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn derde asielaanvraag had aangebracht. Aan verzoekers derde asielaanvraag kon geen enkel geloof worden gehecht aangezien hij verklaarde bij zijn twee eerste asielaanvragen te hebben gelogen over zijn leeftijd, plaats van herkomst en asielrelaas. Dat verzoeker slechts twaalf jaar na zijn eerste asielaanvraag zijn "ware" relaas naar voor brengt en bovendien geen aanvaardbare verklaring kan geven waarom hij hiermee zo lang gewacht verhindert nog verder geloof te hechten aan zijn verklaring dat hij zijn land zou hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt waarom zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, voor zover zou worden aangenomen dat zijn relaas op waarheid zou berusten, *quod non*, bijna twintig jaar na zijn vertrek uit zijn herkomstland nog steeds actueel zou zijn.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel argument aan dat de motieven van de beslissing op afdoende wijze kan weerleggen, minstens er een ander licht op kan werpen. Verzoeker beperkt zich louter tot een theoretische uiteenzetting van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en besluit dat hij voldoet aan alle voorwaarden om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen.

Uit het geheel van de documenten en verklaringen ten slotte zoals thans voorgelegd blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar Irak.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende: *"De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."*

Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet waardoor dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Hoe dan ook stelde de bestreden beslissing: *"Bovendien oordeelden de Belgische asielinstanties (CGVS en RVV) eerder al, namelijk naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, dat u dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c. Op 15 november 2002 werd u immers aangehouden ingevolge een strafrechtelijke veroordeling tot drie jaar wegens mensenhandel en bendevoorming."*

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER